

ДѢЛО

Виходить во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы кромѣ рускихъ святъ) о 5-й год. поп. Литер. додатокъ „Библиотека найнам. повтоетъ“ виходить по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдняго дня кождого мѣсяца. Редакція: Администрація подъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаються лишь на попереднє застереженне оголошеня принимаються по цѣнѣ 6 кр. бѣть однимъ оголошеня печатной, въ рубр. „Надбелане“ по 20 кр. а в строчки печатной неопечатаній вѣльній бѣть порта. Рекламациі неопечатаній вѣльній бѣть порта. Предплату и исераты принимають: У Львовѣ Адм. администрація „Дѣла“ У Вѣдн Haasenstein & Vogler, Wallgasse 10; M. Dukes, Kiemergasse 13; G. L. Daube & Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Co. Singelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Voelbelungengasse 4. Въ Парижѣ Agence Havas. Въ Берлинѣ E. L. Daube & Co. Въ Варшавѣ Agence Havas. Въ Кіевѣ Редакція „Кіевской Старини“ въ Кіевѣ, почтовой уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одесѣ Дерпавская ул., д. Радли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: для Россіи: въ цѣльнй рокъ . . . 12 ар. на цѣльнй рокъ . . . 12 рубл. на пѣвъ року . . . 6 ар. на пѣвъ року . . . 6 рубл. на чверть року . . . 3 ар. на чверть року . . . 3 рубл. съ дод. „Библиотеки“; съ дод. „Библиотеки“: на цѣльнй рокъ . . . 16 ар. на цѣльнй рокъ . . . 16 рубл. на пѣвъ року . . . 8 ар. на пѣвъ року . . . 8 рубл. на чверть року . . . 4 ар. на чверть року . . . 4 рубл. на самѣ додатокъ: на самѣ додатокъ: на цѣльнй рокъ . . . ар. 5— на цѣльнй рокъ . . . 5 рубл. на пѣвъ року . . . ар. 2-50 на пѣвъ року . . . 2-50 р. Для Закарпатъ, окрѣмъ Россіи: на цѣльнй рокъ . . . 15 ар. на пѣвъ року . . . 7-50 ар. на чверть року . . . 3-75 ар. съ дод. „Библиотеки“: на самѣ додатокъ: на цѣльнй рокъ . . . 19 ар. на цѣльнй рокъ . . . 6 ар. Поодинокое число коштує 12 кр. а. в.

УІІ Зборъ членѣвъ „Народного Дому“

Зборъ членѣвъ „Народного Дому“ відбувся во второкъ о. т. при участі до 80 членѣвъ зб Львова и зб провинціи. По богослуженню въ Успенской церкви зборалися члени въ великой сали „Нар. Дому“; прибувъ такожъ протекторъ института Вар. метрополитъ. Наряди отъ крѣвъ предсѣдатель управл. совѣта п. Юл. Геровскій. На вступѣ повѣтавъ Вар. метрополитъ, а потѣмъ збораныхъ членѣвъ, ствердивъ, що „Нар. Дѣло“ може бути спокѣйный въ виду вѣстей, мѣвбы то „Нар. Дѣло“ мѣтъ перейти подъ управу Русанѣвъ мѣста Львова, — бо каже бесѣдникъ — „естъ Богъ, естъ ще справедливѣсть на земли и живе ще августѣйшій нашъ монархъ!“ (Зборані встали и кланули трача слава!) Опѣло предсѣдатель згадавъ про помершихъ членѣвъ „Нар. Дому“ и възвавъ збораныхъ почтати ихъ память, встакочи зб мѣбѣ, а наконецъ представивъ збораню отпоручникѣвъ: крыл. Гереровского отъ метр. консисторіи львовской, крыл. Юзычынського отъ перемысской, и д-ра Яновского отъ Ставропагіи. Потому на внесенне п. Гереровского выбрано президію на часъ збору. Предсѣдателемъ выбрано крыл. Юзычынського, заступникомъ крыл. Лѣевича, а секретарями о. Штогринъ и д-ра М. Ко рола.

П. Геровскій въ имени управл. совѣта отчитавъ справозданне зб дѣальности совѣта за часъ отъ 27 вересня 1884 до 26 падолиста ст. ст. 1885. По нѣмъ п. Б. Дѣдицкій отчитавъ справозданне зб стану библиотеки и музея. Потому выбрано комисію контрольную, до котрой вошли: д-ръ Яновскій, о. Грабинскій, о. Колларчукъ, о. Решетыловичъ и о. Кучерыбъ. Подъ часть, якъ ся комисія занималася своею работою, велось наряды надъ внесенями упр. совѣта и поодинокыхъ членѣвъ.

Управл. совѣтъ поставивъ 3 внесеня: 1) чтобы Зборъ давъ повномѣчие совѣтови закупати театральну сцену отъ „Руского Каоина“ и устроити ея безопасно отъ огню; 2) чтобы Зборъ поручивъ совѣтови якъ найкорше продати обѣ реальности въ Бучачі (по Доминиканахъ и даровану Цыбикомъ) назначенъ на дѣвочѣ воспитальщѣ, а добуті зб той продажи грошѣ ужити на львовскѣ воспитальщѣ; 3) дати повномѣчие совѣтови взятисъ за реставрацію реальности подъ ч.

77 (при ул. Краковской) и ужити на то части капиталу зб фонда им. Качковского; 4) кромѣ того совѣтъ предложивъ Зборови просьбу дирекціи руского театру, чтобы на будуще знизити театрови плату за зъужатые крѣселы въ сали „Нар. Дому“, бо платити 5 ар. отъ кождого представлениа, якъ вызначено сего року, естъ для театру за прикрѣ; проситъ отже о установленне низькой одноразовой квоты. — Зборъ ухваливъ внесеня подъ 2) и 3) майже безъ дискусіи, внесенне подъ 1) полишивъ рѣшити будучому совѣтови а внесенне подъ 4) по горячій дебатѣ отступивъ до розсѣду контрольной комисіи. Потому слѣдували внесеня членѣвъ.

О. В. Ружицкій вѣбѣ, чтобы „Нар. Дѣло“ занялося основаннемъ товариства, котре управлялобы фондомъ на купно земель. Внесокѣвъ въ довшой промовѣ мотивувавъ свое внесенне материальнымъ упадкомъ селянъ; за 40 послѣднихъ лѣтъ продали всякй банки селянской землѣ на 20 миліонѣвъ. По о. Ружицкомъ забравъ голоосъ п. Харакъ и въ прегарной промовѣ предлагавъ основати такой фондъ дорожю дробныхъ а вгальныхъ складокъ. (П. Харакъ выговоривъ наѣтъ уже подрѣбный проектъ переведениа въ дѣло такого фонда.) На пополудневомъ засѣданку внесенне о. Ружицкого принято.

О. Ал. Стефановичъ поставивъ внесенне, чтобы „Нар. Дѣло“ посылать своихъ 30 бурсакѣвъ до руской а не до нѣмецкой гимназії и въ дже красной, патриотичной и цереконуючій промовѣ мотивувавъ се внесенне. Внесенне се о. Стефановичъ предлагавъ що року, Заг. Зборъ все поручавъ совѣтови залагодити се дѣло, а совѣтъ все шле бурсакѣвъ лише до нѣмецкой гимназії. Се и не годится съ достоинствомъ руской институтіи та оужатъ за злый примѣръ Русинамъ-однинамъ; се и зб педагогичного взгляду некоррично; се наконецъ вызыскуютъ противники Русинѣвъ, бо кажутъ: на що Русинамъ рускихъ шкѣлъ, котрыхъ домагаются, коли такой институтъ, якъ „Нар. Дѣло“ не шле бурсакѣвъ до руской гимназії. Отъ и въ справозданку о внесении п. Романчука робить кравава Рада шкѣльна замѣтъ, що, мовлявъ, число рускихъ ученикѣвъ по гимназіяхъ не можна брати за мѣру евентуальной численности рускихъ паралельокъ чи й окремой гимназії, бо у Львовѣ зб загального числа рускихъ ученикѣвъ-гимназистѣвъ 31% не ходитъ

до руской гимназії. До тыхъ 31% дае бурса „Нар. Дому“ поважный контингентъ. Се для руского института недостойно. Коли-бъ его поступованье въ томъ дѣлѣ похвалити, то по що нашимъ посламъ въ радѣ державной и въ соймѣ домагаться рускихъ шкѣлъ?! — Внесенне о. Стефановича дже несподобалось львовскимъ членамъ „Нар. Дому“. П. Марковъ, редакторъ „Нов. Пролома“ вѣбѣъ заразъ зб початку, абы надѣтъмъ предметомъ зовѣмъ не дебатувати (але предсѣдатель о. Лѣевичъ спротививъ той недорѣбности), о. Костецкій, проф. нѣмецкой гимназії, обстававъ за нѣмецкою гимназією, бо то потрѣбно для порядку бурсы, абы воѣ бурсаки ходили до одной гимназії, впрѣчимъ шлютъ до нѣмецкой гимназії и дѣлий Поляки своихъ дѣтей. П. Площанскій чымъ скорше вѣбѣ, абы замкнути дискусію надъ тымъ предметомъ, а коли о. Рожка забравъ голоосъ и почавъ промовляти за внесеннемъ о. Стефановича, кажучи, що се соромъ для цѣлого народу, абы „Нар. Дѣло“ славы бурсакѣвъ не до руской гимназії, львовскій члени и нечлены „Народн. Дому“ почали кричати „дискусія замкнена“. Предсѣдатель подѣдавъ внесенне о. Стефановича подъ голоосованье. За внесеннемъ поднесло оя 5 чи 6 рукъ! Сумно зробилось на серци на видъ того голосованя. Зборъ „Нар. Дому“, збудованого за лешты руского народу, такую страшу оппозицію ставитъ — противъ чего? — противъ того, абы бурсакѣвъ „Нар. Дому“ слати до руской гимназії! Мы, поминувши вже все инше, пытаемо тѣи свѣй головы, що були на зборѣ: чи они, якъ во время оно ходили до шкѣлъ нѣмецкихъ, не були-бы якъ тѣи быстри птахи злѣтали до руской гимназії, коли-бъ въ тыхъ часахъ только яка була?! Мы певній того! Нынѣ руска гимназія естъ, — а чому-жъ тѣи свѣй головы не мають милосердіа для нынѣшного молодого поколѣня, и забороняютъ ему ходити до руской гимназії?! Нехай же рускій дѣти ходятъ до нѣмецкой, а радше сказати до жидѣвской гимназії, нехай мѣжъ жидками выховуются на патриотѣвъ Руса! Красно! — нема що казати!

Внесенне о. Чировского, чтобы „Нар. Дѣло“ закладалъ филіи по мѣстахъ и помагавъ при закупнахъ домѣвъ на читальнѣ и зборы руской, откинено по довшой дебатѣ длятого, що се противится статутамъ „Нар. Дому“ и фонды его

муоятъ мати пушилярне обезпеченне.

Потѣмъ д-ръ Яновскій зб имени контрольной комисіи здавъ справу зб розгляду грошевого дѣловодства институту, заявивъ, що не було часу вже пересмотрити, а обмежено лишь на т. зв. Stichproben, и при 16 такихъ пробахъ все знайдено въ ладѣ; мимо того однакомъ комисію вносили, абы vybrati нову комисію зб 3 членѣвъ, котра-бы цѣле дѣловодство докладно переглянула, здала справу на слѣдуючѣмъ Заг. Зборѣ и щобъ ажъ тогды удѣлено теперѣшному совѣтови абсолюторію. По короткой дискусіи Зборъ ухваливъ vybrati такую комисію, але й уже теперь удѣлити абсолюторію совѣтови. Що до просьбы руско народного театру, то комисія ея не рѣшала, узнавши, що она внесена не по формѣ! (О томъ має рѣшати Заг. Зборъ, а не комисія, котрой Заг. Зборъ передавъ просьбу, отже очевидно вже узнавъ, що просьба має бути рѣшена).

Подъ конецъ оголошено результатъ выбору нового совѣта. Голосувало 71 членѣвъ. Выбрано: крыл. Величка, п. Гаврашкевича, крыл. Петрушевича, Вѣнцового, Короля, Савицкого, крыл. Крижановского и о. Костецкого; заступниками: о. Литынского, о. Лепкого, п. Дымета и крыл. Делькевича. Передачу дѣловодства новому совѣтови поручено проф. Шараневичу. Предсѣдателемъ выбрано одноголосно п. Гереровского.

О 8 год. вечеромъ предсѣдатель о. Лѣевичъ закрывъ засѣданье подякою членамъ за участие въ зборѣ и многолѣтвомъ въ честь С. Вел. цѣсара.

Сербско-болгарска война.

Чи и якъ далеко поступили переговоры межы Сербією и Болгарією въ справѣ залагодженя мира, не знати доси ще нѣчого певного. То здавсь лишь певнымъ, що по поворотѣ гр. Кевенгиллера запанувало въ Сербіи трохи спокѣйнѣвше успособленье и що охота до дальшой войны значно зменшилася. Причиною сего мають бути двѣ обставины: разъ, що больша державы не хотять нѣкакъ допустить до дальшой войны, а оттакъ и вальи станъ войска, котрому все ще не доставъ не только доброй одежи на зиму, але наѣтъ и провіанту, такъ що люде другого покликани змушені живитися теперь лишь самими сухарами. Такъ бодай доносатъ въ одной стороны; въ другой знову доказуютъ, що мѣжъ сербскимъ народомъ и въ войску панує велика

Гальшка Острожека.

(Трагедія въ 5 дѣлахъ д-ра Омелляна Огоновского.)

(Дальше.)

Въ другій дѣи ведеся рѣчь въ замку кн. Диматрія Сангушка въ Черкассахъ. Гальшка, выдана на силу за нелюбѣ, сумує надъ своею нещастною долею. Безъ райского деревца, безъ дружокъ, безъ вѣнця и безъ матерного благословеня оббишлось ея вѣнчанье. Якъ же їй жити съ нелюбимъ? Хиза долею бранки, невольницѣ, що зб конечности муситъ коритисъ своему панови? Уже четвертый мѣсяць минае отъ слюбу, а палата Сангушка для Гальшки завдно ще гробомъ, зб котрого нема нѣякого выходу. Дарма, що Диматрій любитъ ея ширѣ всею душею вѣне, пропаде за нею. Гальшка рѣвнодушна на воѣ его солодикъ слова. Ея житье зломане и только отрады посередѣ тѣсныхъ мурѣвъ палаты, що вгладна про Вишневецкого та тиха розмова съ Богомъ. Воѣ тѣ чувства представивъ намъ авторъ въ сценѣ, въ котрой Сангушко стрѣчае Гальшку на ея комнатахъ. Въ томъ прибывае на дѣбръ Сангушка Василь Острожскій. Дуже сумну вѣсть приносить дѣи съ собою. Въ Кнѣшинѣ засѣвъ король Жигмонтъ Августъ, съ шлахтою до оуду и обохъ вивонникѣвъ насильваного вѣнчаня засудивъ на вѣнчанію, утрату земель и кару смерти. Острожскій подѣдавъ Сангушкови плянъ утечи до Чехъ, до замку въ Рудтавахъ, посѣлости своего тѣстя гр. Тарновского, а самъ часомъ, мае дѣи надѣю, полагаются при справѣ. Зволѣката трудно, бо непростиимъ

ворогъ Диматрія, князь Мартинъ Зборовскій, забравъ вже своихъ одномышленникѣвъ и женеся за нямъ, щобъ чамъ скорше выконати засудъ смерти, а Гальшку отдати своему сынови, Петрови Зборовскому. Сумна та вѣсть доходить и до Гальшки. Она являеся на сценѣ якъ-разъ въ той хвилѣ, коли Сангушко въ присутности кн. Острожского бѣеся съ гадками, чи vybrati смерть неминучу зб рукъ противникѣвъ, чи утечу. Въ души дѣвичини лагодится метаморфоза. Она розумѣе добре, що съ смертею Сангушка стане она вольною, що верне назадъ до своей матери, що остаточно зможе выйти за Диматрія Вишневецкого, выбранця своего сердца. Але зб другой стороны, призволити на убійство Сангушка, що ея любитъ, що лишь зб любви до нея допустився своей вины, що бувъ щирымъ другомъ ея лѣтъ молодечихъ, — призволити на то Гальшка не може. И она радить про то чамъ скорше утѣкати, а самъ часомъ мае надѣю, просѣбами и заходами своей родины змѣнити строгій засудъ королевскій. Чувство людскости отнѣсоти побѣду надъ чувствомъ дѣланной власной кривды. На сценѣ являеся теперь и Беата. Она, почувши про засудъ въ Кнѣшинѣ, оѣвшать отобрати Гальшку до своихъ рукъ. Въ ея гордой души граютъ знову инші чувства. Она тѣшится засудомъ королевскимъ и рада смерти того, котрый ея такъ тяжко збѣдывавъ насильнымъ упродавженемъ одной дѣвичини. Въ сценѣ, що слѣдує, борются тѣ чувства съ собою. Беата велить Гальщѣ вертати домѣвъ. Гальшка не противилася бы воли матери, але передъ тымъ хоче обезпечити судьбу Сангушка, не вже яко ового чоловіка, але бодай

яко свояка, давного друга и жертву пристрастной любви. Беата противится всему. И отъ вывазуеся коллизія, котра съ кождымъ словомъ заострюеся и кѣвичитъ тымъ, що Гальшка рѣшався провести Сангушка до Чехъ мимо грозѣвъ и навѣтъ тяжкого проклону матерного. Здавсь намъ, що по нашей оторонѣ буде правда, коли скажемъ, що въ другій актѣ Ви. авторъ загадавъ собѣ дже трудно задачу до розвязаня. Гальшка, що не любитъ своего чоловіка, що чуеся въ его рукахъ невольницею, „голубкою въ когтяхъ ястреба“, що зб засудомъ своего тирана на смерть, надѣеся воѣ и сповнениа своихъ идеалѣвъ, що вольною мае вернути въ рамена своей матери — та сама Гальшка, тронута не якимъ-то самолюбнымъ чувствомъ а лишь нещастною судьбою своего-жъ тирана рѣшався принести себе въ жертву для его спасенія. А сповняе она свое благородне чистое людске дѣло въ дже трудныхъ, навѣтъ найтруднѣйшихъ обставинахъ, бо противъ воли матери и подъ тяжкимъ ея прокломомъ! Зб сеп задачи вывазуеся авторъ дже зручно и удачно. Дѣялоги плывутъ природно, агаданіи чувства въ души Гальшки повотають и усилятся на окахъ зрѣтеля постепенно, не насильвано, суть всокры основно умотивованіи, коротко кажучи: психологичный процесъ развиваеся безъ замѣту такъ, что амьтеатръ предчувае такой а не иншіи конецъ акціи.

Въ третій дѣи переноситъ авторъ цѣлу рѣчь до Чехъ, до мѣсточка Лысы, до гостиницаѣ Лывы. Тутъ въ утечи овоѣй загощуютъ на нѣчь Сангушко, Гальшка (церебрана за мужчину) и

ея подруга Олеся Заславока. Лыва гордый на высокахъ своихъ гостей (князя руского и королевны) прїймае ихъ съ великими почестями. Сего вечера отбуваеся въ той гостиници и весѣлье мѣщаньске при музицѣ та оѣвахъ. Гальшка съ подругою удалисъ вже на опочинокъ, только Сангушкови не спитя. Оѣвъ сходитъ до весѣльныхъ гостей и хотяй журба про долю Галѣ и овою не зѣйшла ще зб его головы, бере участь въ весѣльной забавѣ. Тутъ авторъ впродавѣвъ на сцену и двѣ давнѣй весѣльнѣи оригинальнѣи пѣсонѣ чешскы, щобъ вѣрно зѣлюотрувати тогдѣшнее житье братного намъ народу. Гостѣ забавляються якъ наилучше радѣ достойной гостинѣ князя руского, коли неждано посередѣ гульбы и оѣбѣвъ являеся на сценѣ Мартинъ Зборовскій съ своимъ сыномъ Петромъ и Андрѣемъ Костелецкимъ, своякомъ Беаты въ намѣреню, чтобы на Сангушку доконати засудъ королевскій, а Гальшку забрати съ собою. Сангушко, перевѣдченный, що на королевской земли Фердинанда I. кара не може его досягнути, отрѣчае Зборовского безъ боязни. На сценѣ являеся и Гальшка въ той хвилѣ, коли Зборовскій присутнымъ читавъ засудъ королевскій и домагався выдачи Сангушка. Гальшка отавъ въ оборонѣ своего чоловіка, хотяй нелюбѣ, и своею грудью заставляе его передъ убійцами. Брутальна сила побѣждае однакожъ. Ея отрываютъ отъ Сангушка и въ той хвилѣ зб розказа Зборовского паде выстрѣлъ смертоносный для Сангушка. Симъ трагичнымъ эпизодомъ кѣвичатся актъ третій.

спеціальної комісії, котра має зайнятися реформою суду в згаданих провінціях. — Милому суду в понеділок приймає цар на аудієнцію вуйшого поведілка приймає цар на аудієнцію вуйшого поведілка...

руху, подібного до того, який проявляється тепер в Болгарії і Вихідній Румелії, але правительству мусять держатися в розумній резерві. По сій відповіді перейшла палата до порядку денного.

НОВИНКИ.

— Выдѣль Рускои Бесѣды в Тернополі запрошує П. Т. членів товариства на Загальний Збір, котрий відбується дня 23 лют. грудня о 2 годині по полудні в сали „Бесѣды“. При той случайности устроєне Выдѣль о 7 годині того самого дня музикально-декламаторскій вечер в комнатах товариства, на котрой ообчій запрошена будуть роздольні.

— Буль в Риму о ерекції руского епископства в Станиславові і о именованю Преов. Юліана Пелеша епископомъ надійшли уже до Львова.

— Документ, котрымъ в день интронизації Преов. еп. Пелеша оповѣститися в церквѣ народоваго вступленя на тронъ епископскій в Станиславові, звучить: „Сильвестер Сембратовичъ, Божію милостію і св. апостольского престола благословеніємъ митрополита галицкій, архієпископа Львовскій і пр. і пр. возлюбленнѣмъ Намъ во Христѣ миръ о Господѣ і архієрейское благословеніе! Воімя, кому вѣдати подобаетъ, извѣстно творимъ, яко мы возлюбленного во Христѣ Брата, Всев. и Высокопр. Юліана Пелеша, доктора св. богословія, архієпископа митр. каинтулы львовскои обр. греко-кат., почетного крыломанина гр. к. капитулы перемыскои, высл. ректора гр. к. центр. семинарии вѣденскои, высочайшимъ рѣшеніємъ Его ц. к. ауст. Вел. Францъ-Иосифа I зъ дня 12 лютого 1885 гр. к. епископомъ станиславовскимъ милостивѣйше именованого, а отъ Св. Отца нашего Льва XIII папы в тайной папскій консисторіи дня 27 марта 1885 милостивѣйше затвержденного и преконовданого, принявши отъ него передъ тымъ исповѣданье вѣры по формѣ, бл. п. папоу Урбаномъ VIII приписаной, 20 жовтня старого а 1 падолиста нового стило, року 1885, в недѣлю двадцату третю по Свѣтлому св. Духа підчасъ торжественной литургии, в нашой архикатедр. церквѣ св. ВМ. Георгія в присутствіи соавтительствъ всесвѣтлого и Вир. Северина Домброва Моравского, архієпископа львовского обр. лат., и Исаака Николая Исаковича, архієп. львовского обр. орм., побла обряду pontificalного, приписаного для Восточныхъ, в чинъ епископскій ввели и на гр. кат. руского епископа Станиславовского посвятили. В доказъ сего вѣдали мы предложачу грамоту рускою Нашоу підписану выдати и Нашоу митрополитскоу печатю окрѣпити. — Дано у Львовѣ, дня 6 падолиста 1886. Сильвестер Сембратовичъ, митрополитъ Галицкій, гр. к. архієпископъ львовскій. Ч. 649 орд.

— Становиловскій Институтъ рѣшивъ выслати академію наукъ в Букарештѣ на прошенье св. фотографичній отбитки перехованихъ в архивѣ Института документовъ, относящихъ-ся до исторіи Румуніи и взаимнѣ, якъ Галицкой Руси такъ и самого Института съ румунскими господарями.

— Управляючій совѣтъ „Народного Дому“ рѣшивъ розписати конкурсъ на двѣ стипендіи підмоги имени о. Льва Мацільнянского в Коронці по 50 зр., зъ котрыхъ одна призначена для ученика а друга для ученицъ рускихъ публичныхъ школъ.

— Зъ Березанъ пишутъ намъ: Заходомъ мѣсцевого приходняка, о. Михайла Глѣбовичко, відбулося дня 8 л. грудня в тутешній церквѣ поминальне богослуженье за упокой души бл. п. о. Николая Устияновича. В торжествѣ взяла участь гимназіялна молодѣжь, мѣсцева интеллигенція и доокрестне священство. До службы Вожи ота нуло 5 священникѣвъ; церемоніями були оод. дек. Іос. Макогонскій зъ Лавичъ, Іос. Лужницкій зъ Жукова и Анг. Лежогубскій зъ Рыбникъ. На могилѣ, обвитой мохомъ, обставленой цѣтми, красувалися лавровый вѣнечъ съ лентами о народныхъ краскахъ и съ написею: „Молодѣжь гимназіялна; Слава имени Твоему“; дальше виднѣея портретъ поэта, трудъ талантливого и могонайднѣшого ученика Лепкого. Підчасъ службы Б. були двѣ проповіді, одну выголошав о. Сильв. Лепкій зъ Поручина, а другу о. Іованъ Джулиньскій зъ Волотнѣ. До сердца и до впадоби припала всѣмъ особливо проповідь о. Джулиньского, котрый красорѣчивыми, в формѣ поезіи выголосенными словами завывавъ Русинѣвъ до згоды, бо тогда тѣлько принесе праця на народній нивѣ хосевъ, коли „Русинъ Русини шпро руку подасть, и воі спѣльными силами безъ взгляду на личий цѣли себе спомагати будутъ“. Надмогилній молитвы отсѣивало около 17 священникѣвъ, а хоръ ученикѣвъ подъ проводомъ м. Луки Курмановича прехорошо вывизався зъ своєю задачь. Замѣгити належитъ, що зъ руского маломѣщанства мало хто явився; та лишень при концѣ торжества кѣлькѣхъ цѣкавскихъ, повертаючи зъ костеля — бо се було латинське свято — заглянуло и до церкви. — Того самого дня около 1 год. відбувся в комнатахъ „Руской Бурсы“ оодѣльній обѣдъ, в котромъ взяли участь священники и део котри зъ мѣсцевой интеллигенції. Гостѣ, числомъ около 25, роздѣлились одушевленій дѣбно, що з лота гадка, кияна проповідю о. Джулиньского, станаея дѣбною яко в Березанѣхъ, такъ и в цѣлой Галицкой Русии.

— Дрѣ Іосифъ Комаринскій, префектъ львовскои гр. к. семинарии, именованій адъюнктомъ богословского выдѣлу на львовскомъ университетѣ.

— За упокой бл. п. Николая Устияновича отправлено в Перемышльскій катедр. храмѣ поминальне богослуженье дня 8. грудня. Службу Богу и парастасъ отправивъ Вир. о. Подолянскій вразѣ съ оо. Желеховскимъ, Полянскимъ, Федоровичемъ, Бачинскимъ, Львовомъ, Морозомъ и Белооанскимъ. Хоромъ зложеннымъ зъ богословѣвъ и ученикѣвъ гимназіи диригувавъ о. Копко.

— Село Луковича выжила, коло Стрыи обходило 1 лат. грудня торжество посвященя школы. Вже болѣше двадцати лѣтъ не було тутъ навѣтъ дяковѣкъ, якъ де инде, де ще не зьорганизовано школы. И дивна рѣчь, що до сей поры не занялось были дотычній власти заведеньемъ тутъ школы. Що при темнотѣ не закралась тутъ еи товаришка деморализація, — се заслуга мѣсцевого священника о. Іосифа Вергановского. Онь то добрымъ словомъ и примѣромъ, а якъ треба було и острымъ выступомъ, удержавъ народъ в честнотахъ. Всѣ отчували потребу науки и дуже радо повтали вѣсть о наказѣ Окружной Рады школьной ставити школу. Навѣтъ богато старшихъ громадянъ заявило охоту ходити в вѣльныхъ хвилѣхъ вечеромъ до школы учитися читати. Взиялись отже шпро до работы и в ооднѣмъ роцѣ ставъ готовий будынокъ при шпрой помочи о. Вергановского и Ви. дѣдички, панны Адель Рацѣборской. Она щедрими дарами в матеріалѣ будовляюмъ принесла велику польгу громади намъ; село мале, 400 душъ, а школа дообитъ величаво. Посвященіемъ той школы заявляе о. парохъ; мимо нещодоги прибула Ви. дѣдичка. Торжество закѣнчивъ о. Вергановскій красною промовою, заохочуючою громадянъ посылати дѣтей до той святыи науки и многолѣтствомъ нашому монархови и всѣмъ, що занимаються и причиняются до просвѣты народу.

— Рада громадска в Соколяхъ вже уконституовалася. Бурмистромъ выбраный 23 голосами на 34 голоуючихъ адв. дрѣ Филиповскій, а заступникъ 18 голосами мѣщаннѣ Терновачъ.

— Любѣ центра польскихъ соймовыхъ послѣвъ судивъ оми днѣми посла к. д-ра Копыцького, выбраного в Терновскѣмъ окрузѣ до думы державной зъ меншихъ посѣлостей, за оамовольне кандидованье противъ волѣ центр. комитету выборчого. Судъ окладилъ три послы шп. Яворскій Менцѣвскій и Вѣржицкій. О. Копыцьскій поддася сему судови. Зауду ще не выдано и мабуть не выйдѣ онь такъ скоро.

— Министерство торговѣ отмовило прошеню предпріемства паровыхъ кораблѣвъ на Днѣстрѣ шп. Слопецкого и Наварского о идможу зъ публичныхъ фондѣвъ. Министерство подало яко причину отмовы поглядъ, що наколи предпріемство тое оючаваетъ в приватныхъ рукахъ, має удержуватися выключко зъ приватныхъ фондѣвъ.

— В справѣ львовскои насъ залчюномъ обжалувано ц. к. прокураторія державна бывшого касіера сего товариства Александра Пиларского, дальше членѣвъ управляючій рады: Фелікса Пшонковского, Калікса Крижановского и Теодора Кульчицкого, а вь концѣ урядникѣвъ: Юліана Тельша и Зенона Домбровицкого, о злочинство обманства и о провину легководному конкурсу. Розправа головна отбудеся у Львовѣ передъ звычайнымъ трибуналомъ карнымъ.

— Перенесеній: поинципѣ А. Завадокій зъ на мѣстничества до Тернополя; практиканты концептовъ: И. Гуклеръ зъ Подгаецъ до Рогатина, Г. Ставскій зъ Кросна до Ясла, Е. Далець зъ Жидачева до на мѣстничества, И. Вельць зъ Скалата до Ярославя, В. Скалковскій зъ Бѣорка до на мѣстничества, Ю. Бронарскій зъ Рогатина до на мѣстничества, І. Дягъ зъ Городенки до Борщова, І. Земба зъ Ясла до Кросна, В. Яворскій зъ Горлицъ до Жидачева, П. Левинскій зъ на мѣстничества до Городенки, П. С. Вѣнцковский зъ на мѣстничества до Бѣорки и Т. Торошевскій зъ на мѣстничества до Подгаецъ.

— На бѣднѣхъ ученикѣвъ гимназіи Ярославскои зложили на руки подпсаного свои жертвы слѣдуючій Всеч. оо.: дек. А. Магюкъ 2 зр.; крыл. Я. Нероновичъ 1 зр.; Хотинецкій 2 зр.; Шопа, Годованскій, Подолянскій по 1 зр.; Дорикъ 60 кр.; Кордасевичъ, Ухнатъ, Лицицкій, Дыгдалевичъ, Стендизинъ, Манускій и Мрозовскій по 50 кр. Кромѣ Всеч. отцѣвъ зложили на тую жъ цѣль Ви. шп.: дрѣ мед. Л. Косакъ 2 зр.; судія Шведицкій 1 зр.; судія Чичаличъ 50 кр.; Загатицьскій, Сорочковскій, Бѣлорускій по 50 кр.; укач. богословъ Кордасевичъ 40 кр.; урядникъ почтовой 1 зр. 20 кр.; антикаръ Ромъ 1 зр.; антикаръ Виолоцкій 40 кр.; Всеч. о. Бѣковский, лат. сотруд. 1 зр.; майоръ Варчъ 1 зр.; адвокатъ дрѣ Яль 60 кр.; адв. дрѣ Грабовскій 50 кр.; судія Рыбатицкій 40 кр.; киягарникъ Богусъ 50 кр.; зъ приватной складки прійшло на тую цѣль: 2 зр. 60 кр., — що разомъ чинить суму: 26 зр. 70 кр. — За тіи гроші получили книжки слѣдуючій бѣдній ученики: Дорикъ зъ І. а. кл. за 60 кр.; Лицицкій зъ І. а. за 1 зр. 50 кр.; Колодѣй зъ ІІ. а. за 3 зр. 2 кр.; Говда зъ ІІ. а. за 3 зр. 25 кр.; Ракошъ зъ ІІ. а. за 60 кр.; Камѣнскій зъ ІІ. а. за 3 зр. 26 кр.; Мехъ зъ ІІ. б. за 6 зр. 36 кр.; Тимочко зъ ІІ. б. за 3 зр. 68 кр. Прочій приборы науковій, роздѣленій поодинокимъ ученикамъ, вынесли 1 зр. 54 кр. Всѣ отже розкодъ выносятся до теперъ 23 зр. 81 кр. — Осталосъ ще 2 зр. 89 кр., котри вь будучности на подобну цѣль будутъ ужати. — Воімя Всеч. отцѣвъ Добродѣямъ якъ такожъ Ви. Панамъ, що пожертвовали свои денги на такъ внесоу цѣль — складае публично, вь имени бѣдной учащююя молодежи гимназіи Ярославскои, сердечну подяку — Іосифъ Пелешь, заступникъ катедріи при гимназіи в Ярославлю.

— Северину Лабендовскоу, жену интролигатора зъ Крешовичъ, обжаловану о убійство матери

звѣстного польского комедиониста Мих. Балудского, признавъ судъ присяжныхъ односторонно винною сего злочинства а трибуналъ засудивъ еи на кару смерти на шибеници.

— Вь Москвѣ згорѣли сими днѣми нѣмецкій театр. Зъ людей нѣхто не утративъ житя.

— Дрѣбній вѣсти. Цѣсаръ жертвовавъ разомъ съ наслѣдникомъ гроу 3000 зр. вь хосевъ раненыхъ Болгаръ и Сербѣвъ. — Рада громадска вь Чортковѣ надала тамошному старостѣ и Невядомскому горожанство сего мѣста. — У Львовѣ заотрѣялоя сими днѣми 18-лѣтній Адамъ Ольшевскій, ученикъ пригтовляючого войскового закладу. Причиною осмоубійства маъ бути американскій поодинокъ.

Вѣсти зъ Аепархіи Львовскои.

На конкурсъ розписаній ухвалоу зъ 5 грудня: 1) ч. 7646. капел. Потѣкъ, дек. рогатинского, над. прив.; 2) ч. 7947. капел. Ольхѣвка, дек. перегиного, фундація гр. Сварбка; 3) ч. 7948. пар. Ростокъ, дек. косовского, над. цѣсарского. На всѣ тіи посады подаватися часъ до 30 л. сѣчня 1886.

Мѣстодѣканомъ товмацкамъ поставленій о. Емилій Вородайкевичъ, парохъ Гриновець.

Завѣдательства ех сугг. на дано: 1) парохіи Колѣвъ на часъ недуги парохъ о. Чайковского о. Ивановичу зъ Нуца; 2) парохіи Городокъ по причинѣ смерти о. Ник. Стіловского о. Іовану Черепашинскому пароху вь Керницѣ.

До заведеня дѣловского у ов. Георгія у Львовѣ принятый Мих. Вурбякъ.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— Русскій театр. Передислѣднимъ представленьемъ руско народного театру у Львовѣ були „Союлики“, звѣстна 4 актова комедія Гр. Григоріевича. Комедію отограно съ змѣнами, зроблеными авторомъ вь выданю сего комедіи вь Ваблюмѣцѣ „Зорѣ“, котри то змѣны вилынули пасивно и на сценічне представлене еи. Комедію отограно несогѣрше, а могли-бы мы написати „зовѣмъ добре“, коли-бы не нещаслива поведѣнка у деякихъ нашихъ артистѣвъ-мужчанъ, що не учуются докладно своихъ роль, черезъ що и найлѣпша гра тратитъ на вартости. Зъ поможіи артистѣвъ отзачилася пѣвѣ Биберевича и п-на Вишневка.

Подяка.

Велика се боolestъ, тяжкій се ударъ, чій порѣгъ переступити неумолима смерть та выконая тамъ неизбѣжнѣе оное право належности! Но о скѣлько-жъ то тяжша, о скѣлько боolestнѣша оя гроза смерти тогда, если она на наждорожного мужа, на батька трехъ незаосмотренныхъ свѣртѣ, а на додатокъ если она упаде такъ предчаюно, бо ледви вь 35 роцѣ житя а вь 7 роцѣ священства. Пятно такого нещастя нѣчимъ не згляджене, рана его по ковецъ житя невилѣчимъ! Рослука и болѣше нѣчого, се ооднокій наслѣдокъ такого горя! Яке-жъ то не тяжко улячи сему наслѣдкови! Но вѣра св., память на покѣйного и те, що я була товаришемъ житя руского — значить горемъ и недолею придавленого — оудя св. престоло и народа, якъ такожъ шпрои труды, помѣчь и потѣха изъ стороны добросердечныхъ судѣвъ, знаемыхъ а и чужихъ людей, — вяляли у мене ту превелику силу, що-мъ не уала. То жъ нѣмѣ вьручивши овою и маленькихъ моихъ свѣртѣ незавидну долю вь оищу Всевишного, шлю Вамъ мой Добродѣй за Вашу помѣчь, раду, олова потѣхи и за поодѣну проволугу бѣдану при похоронѣ покѣйного предорого моего мужа Антонія Оноферка, гр. к. сотрудника вь Буркановѣ, шпросердечне опаси-Бѣгъ. Спасибѣгъ, сто разъ опаси-Бѣгъ Тобѣ, предорогий Отче, за твои заходы и кошты, якъ такъ сердечно лаживъ еи для ового покѣйного оына а моего предорогого мужа! Зъ цѣлои глубины страждучюи мои душѣ у отѣвъ Твоихъ, Предорогий Батьчю, окладаю подяку за вчинење поодѣной волѣ покѣйного, именно, що не зважавъ еи нѣ на великій трудности, вь кошты, а радо все то побѣдивъ еи, перевозачи тѣлній останки покѣйника до его рѣднои мѣста Тернополя и зложивъ еи вьхъ у рѣднои поросѣ та ще поручъ предорого шок. Матери. Тутъ и Вамъ предорогий брате Іоакиме, Вамъ прелюбий сестры и шваргове, Остале и Васлюку, именемъ покѣйного Вашего брата невнимными но шприми устами голошу сердечну подяку, за той великій трудъ и помѣчь вь похоронѣ покѣйника. Рѣвно жъ сердечна подяка отъ мене и свѣртѣкъ: отъ шприни Теодорови Оноферку и его зятєви п. Чубатому та моему братови п. к. судія зъ Зборово, Климови Волянскому и Ви. панѣ Залуцкой, декановѣй зъ Теробовѣ. Честь и подяка нехай стана за цѣлу Вамъ надгороду Ви. Отцѣ: Бѣщорко, Сохадкій, Соневикій, Копертинскій, Савула, Цегельскій; Вамъ Ви. Оо.: Багриновичъ и Чумакъ за Вашѣ до глубины трогаючій а вь мене бѣраду вливаючій — надгробній бесѣды. Вамъ Ви. о. Лавровскій, що вь Тернополи зложили сте тѣло предорогого моего мужа на вѣчный оупочинокъ та потѣшали-оте мене и родину Вашимъ глубокимъ-красорѣчивымъ словомъ, звелачуючи заромъ-жъ память пр. покѣйника. У поодѣно, но рѣвно-жъ шпрои, горяча и сердечна подяка ое Вамъ Ви. Панове: Брониславе Яблонскій и П. Бѣщорко, Вамъ честній, шпрои душѣ, панове Учителѣ, не тѣлько за се, що подчасъ хоробѣ покѣйя, печалали отеоя нѣмъ правдиво по братному не бѣготупаючи его по поодѣну хвилю, але и за се, що такъ лакоаво занимаи-отеоя мною и моими маленькими свѣртѣми. Не-хай же про се вѣдно буде менѣ зложити тѣмъ

